

FOLK OG LAND

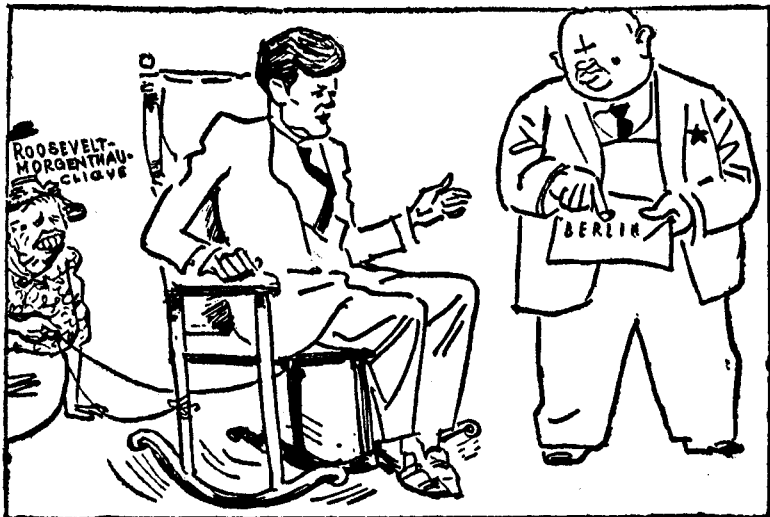
NR. 25. — 11. ARGANG

LØRDAG 6. OKTOBER 1962

LØSSALG 75 ØRE

Storm omkring Kennedy

PASTANDER OM ET TIDLIGERE EKTESKAP SETTER HELE KENNEDY-DYNASTIET I FARE

Stik ser DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG president Kennedy

Folk som vender tilbake fra besøk i USA kan berette om store politiske bølger like under overflaten. Etter at Kennedy ble valgt til president med en knepen majoritet og takket være stort oppbud av stemmer fra jø-

der og fra katolikker, har tallet på motstandere heller steget enn avtatt. Og dette skyldes naturligvis flere årsaker.

Kennedy har som kjent hatt en meget uheldig hånd i utenrikspolitikken, en kan

bare peke på den ulykksalige Cuba-affære, Laosforliket og undfallenheten i Berlin. Men også innenrikspolitisk er han kommet ut i særlig hårdt vær i den siste tid i kontrollversen med den mektige stålindustri. I forbindelse med denne strid om prisstigningen i stålindustrien kom Kennedy med noen temmelig uheldige uttalelser om amerikanske forretningsfolk i sin alminnelighet og resultatet har vært at Amerika oversvømmes av vitser om og angrep på presidenten. Noen av disse vitser gjengis i DAGBLADET:

President Kennedy og den republikanske guvernør Rockefeller tar en spasertur sammen. Plutselig spør presidenten som sjelden har penger på seg:

— Ville De være så snild å låne meg 10 cent? Jeg skulle asolutt ha ringt til en venn.

Rockefeller svarer: Her har De 50 cent. De kan like godt ringe til alle sammen.

En livredder fisker en druknende svømmer opp av vannet. — Jeg er De forente staters president, sier den reddede, — ønsk Dem noe.

Livredderen svarer:

Bare dette: Fortell det ikke til noen andre.

Roosevelt demonstrerte at presidentskapet kan være en livstilling, Truman beviste at enhver kan bli president, Eisenhower viste at Amerika i virkeligheten ikke behøver noen president, men med Kennedy viser det seg hvor farlig det kan være å ha en president.

Hvis Jack, Bobby og Teddy Kennedy satt sammen i en synkende båt, hvem ville da bli reddet?

Svar: Amerika.

Vanlig spøk på cocktailparties i Washington er å vise frem en «Kennedy-dollar» som skal symbolisere hvor meget mindre verd dollaren er blitt siden Kennedy kom til makten: En ekte endollarseddell, som ved å være lagt i bløt og ha gjennomgått en mekanisk prosess, er skrumpet inn til det halve av normal størrelse.

Men også på andre felter har angrepet satt inn. Folk (Forts. side 6.)

O. K.:

Tilfellet Schiedermaier og hva det sier oss

Under Eichmannprosessen kom det frem at en av hovedhensiktene med «retts-saken» var å få konstituert et jødisk folk.

Aktor la klart og tydelig frem at alle jøder også var israelere, og at de israelere som ikke var bosatt i Israel var under israelsk rettsbeskyttelse selv om de bodde i andre land. Denne «lov» ble gitt tilbakevirkende kraft slik

at medlemmer av jødisk trossamfund i Tyskland under krigen ikke bare var tyskere, men også isra- (Forts. side 2)

Skandalerykter OM KENNEDY endelig avlivet

NEW YORK (UPI) — Kort tid etter at John F. Kennedy var tilkåret som president begynte et rykte å spire seg over hele USA. Det var seg at han var hemmelig gift med en annen kvinne for han inngikk ekteskap med Jacqueline Bouvier som nå er presidentens hustru, men i sitt siste nummer gir tidsskriftet Newsweek inn for å få avlivet dette falske ryktet en gang for alle.

Hver eneste amerikaner kjente historien...

Og her tar VG tappert presidenten i forsvar

884

ELEVENTH GENERATION

department of the Lederle Laboratories, in Pearl River. We know of no children.

(12,413) RAYMOND W. WILL, (Sadie Blauvelt, 11,286), was born in Nyack, N.Y., December 24th., 1927. On March 13th., 1948 he married Jane Alice Bloodgood, in Grace Episcopal Church, in Nyack. Jane was the daughter of Howard Bloodgood, Sr., and Mary Jane Simard, born in Nyack, July 29th., 1929. They live in Nyack.

The children of Raymond W. Will, (12,413), and Jane Alice Bloodgood were:—
12,638 Raymond Walter, Jr., born Nov. 9, 1948.
12,639 Michael LeRoy, born Aug. 11, 1950.

(12,419) GLORIA LILY SHORT, (Lily Cole, 11,292), was born in Englewood, N.J., October 29th., 1918. On June 17th., 1939 she married Henry Bernard Brown.

The children of Henry Bernard Brown and Gloria Lily Short, (12,419), were:—
12,640 Henry Bernard, Jr., born March 4, 1941.
12,641 Michael John, born April 17, 1943.

(12,427) DURIE, (Kerr), MALCOM, (Isabel O. Cooper, 11,304). We have no birth date. She was born Kerr, but took the name of her stepfather. She first married Firmin Desloge, IV. They were divorced. Durie then married F. John Bersbach. They were divorced, and she married, third, John F. Kennedy, son of Joseph P. Kennedy, one time Ambassador to England. There were no children of the second or third marriages.

The only child of Firmin V. Desloge and Durie, (Kerr), Malcom, (12,427), was:—
12,642 Durie, born _____.

(12,440) MARTHA JANE BOGERT, (Edwin VanSaun Bogert, 11,325), was born at Glen Falls, N.Y., October 10th., 1925. On October 4th., 1952 she married George Nelson Semmens at Closter, N.J., and went to live in Michigan, settling in Mio.

(12,456) SAV. 11,377), was b 1941 she marri of Otto Knoer 1905. We know

(12,457) GEO 11,377), was b 25th., 1940 he Leslie and Wa

The only chi (12,457), and 12,643 Ron

(12,470) SUS/ 11,450), was b 1938. She is a waite Society, Association of

(12,479) RUT Harris, 11,480 June 21st., 19 at Yonkers, N

The childre Hazel Kutzne 12,644 Jam 12,645 Rutt

(12,480) MAB Acken, Jr., 11 January 7th., the Marion Av born July 20th

(12,481) ART Charles Acker March 12th., Anne Lenhan, was born Nov

The childre and Anne Le

Utdrag av Blauvelt-sektsboken

Schiedermair —

(Forts. fra s. 1)

elere og hadde krav på å inneha et dobbelt statsborgerskap, og at alle jøder i alle land samtidig skulle være israelere og ha dobbelt statsborgerskap. Den israelske stat hadde dermed rett til å beskytte disse borgere. Praktisk talt i alle europeiske land har israelerne fått inn en paragraf i nasjonalstatens lov som gir israelerne en særbeskyttelse. Vi har fått en slik paragraf i vår straffelov også.

En del amerikanske jøder har protestert mot denne ordning, og hevder at de bare er tilhengere av en bestemt religion, men deres protest har nok ikke fått større tilslutning.

Adolf Hitler var tysk Rikskansler og statsoverhode. Som suverenitetsbærer i en nasjonalstat var han også den øverste ansvarlige for det tyske rettsvesen.

Schiedermair var under krigen dommer i nasjonalstaten Tysklands rettsvesen. Han satt på et rum i stortingsbygningen her i Norge og utførte forskjellige oppdrag av juridisk art for den tyske okkupant. Det alminnelige omdømme fra NS er at han ikke grep videre inn i politikken, men forsøkte så godt han kunne å få de forskjellige politiske bestemmelser til å stemme med det tyske rettsvesen og folkeretten. Jeg har konferert med noen av de NS-tillitsmenn som burde ha greie på saken, men de kjenner ikke til annet enn at Schiedermair har vært en temmelig underordnet jurist. Det må han jo også ha vært når han av en norsk «rett» i 1945 bare fikk 2 års fengsel. To år den gang, det var jo vanlig straff for en røde Kors-søster. Men det er meget betegnende at Schiedermair prøvet å forbedre sin stilling ved å fortelle at han hadde vært i konflikt med Quisling. Og hva som verre er, så har det antagelig hjulpet ham. Vi hadde en annen tysker her oppe som het ministerialrat Huhnhauser, som hadde med lærersaken å gjøre. Han slapp helt fri for norsk rettergang fordi han «kom i i kontrovers med Quisling. En upolitisk jurist skulle selvfølgelig ikke komme i kontrovers med Quisling». — Men det verste av alt er at nasjonalsosialistene i Tyskland øyensynlig har gitt alle idealer på båten og gått

i fullstendig moralsk oppløsning. De tenker bare på seg selv og det tyske Wirtschaftswunder.

Vest-Tyskland er i dag en okkupert del av Det tyske Rike. I tusen år har tyskerne strevd for å få en tysk nasjonalstat. Først Adolf Hitler maktet å samle alle tyskerne i en stat. Det var et storverk, selv om ikke riket besto lenger enn 5-6 år. Rikstanken lever enda! Det kommer an på tyskerne selv om den skal dø.

Alle nasjonalsosialister har vært med på dette storverk. Konrad Adenauer sitter idag som sjef for en kolaboratørregjering under en okkupasjonsmakt. Han arbeider for en union med Frankrike, men han vet at bare halve Tyskland kan bli med i unionen. Han er altså separatist. Men han lar også okkupasjonsmakten opprette private foreninger på tysk område. Disse foreninger har som oppgave å plukke ut privatpersoner i Tyskland og forfølge disse med hevnekledd i fru justitias kappe. Adenauer burde selvfølgelig gå av i protest.

Det nye Stor-Israel som ble opprettet i og med Eichmann-saken er den ivrigste av okkupasjonsmaktene til å oppspore sine ofre og fullføre hevnen. Det fremgår av referatene i avisene at Schiedermair har dømt en tysk lege, antagelig en av dem med dobbelt statsborgerskap, for et eller annet. Denne lege, som heter Elmar Hörterich, har ikke vært enig i dommen, og har

(Forts. side 8)

Framtiden for Norden

Nordens folk gagnas inte av pakter eller förbund, med vare sig Øst eller Väst. Framtiden för nordens folk är ETT NORDISKT RIKE!

Ett nordiskt rike som inte innebär att islänningar lyda under danskar, danskar under norrmän, norrmän under svenskar eller svenskar under finnar!

Nej ett nordiskt rike, byggt på gemenskapen mellan de nordiska folken, där varje nordbo kommer att känna sig som nordisk medborgare, stolt över sitt folks och hembygds traditioner.

Den högsta ledningen för det nordiska riket skall lika gärna vara nordman som svensk, dansk som finne, eller islänning. Blott högsta ledningen tjänar hela Nordens väl. Våra nordiska länders fanor, kultur och historia skall lika varmt älskas och äras av Nordens folk gemensamt. Och över allt detta skall det nordiska solhulet vaka! Detta, blott detta, är Nordens och dess folks verkliga framtid! För detta mål och denna framtid har tusende nordbor kämpat och offrat allt, även sina liv. Ett namn glänser klarare och fastare än många andra — VIDKUN QUISLING!

För Nordens verkliga framtid arbetar Nordiska Rikspartiet, och verksamheten går varje dag starkt framåt!

Vill Ni veta mer om Nordiska Rikspartiet, tillskriv adress Box 2149 Stockholm 2.

Göran Assar Oredsson.

Også Hambro - -

Det efterfølgende som er hentet fra en artikkel av C. J. Hambro i bladet AKKURAT med tittelen «Den sorte feber» er så fornøftig at det gjerne kunne vært klippet i FOLK OG LAND en eller annen gang i løpet av de siste fire-fem år:

«I virkeligheten er det ikke bare i Norge det trengs en øyeåpner. Hele den vestlige verden har vært angrepet av en sort feber som truer med å gjøre FN til en farse og det internasjonale samarbeide til en umulighet.

Med en slags usalig henrykkelse tar man inn i FN en lang rekke såkalte «nye stater» i Afrika. Det spørres ikke om de oppfyller de forutsetninger for medlemskap i organisasjonen som Pakten stiller opp. Det spørres ikke om de historisk, rasemessig eller sosialt utgjør det man kan kalle en stat. Det spørres bare om de er sorte.

Og den dype grunnfeil i det internasjonale samarbeide i dag er at man har avskaffet moralen.

Et løfte betyr noe helt annet for ett lands politikere enn for et annet lands. En inngått forpliktelse er bindende for den kristne statsmann. (Hva med den norske forpliktelsen i 1940 til først å opptre nøytralt og senere da unøytraliteten bragte oss 9. april forpliktelsen i våpenstillstandsavtalen til ikke mere å kjempe mot Tyskland i den pågående verdenskrig?), den er knapt nok munnsvær for den muhamedanske.

Derfor har de mange kongresser så såre liten verdi. Og de som er grepet av den sorte feber, arbeider — ofte uten å

ville det, undertiden uten å vite det — på den kristne kulturs undergang og på den hvite rases selvmord».

Ser man det! Selv den politisk stærblinde Hambro, som har vært en av forgrunnsfigurene når det gjelder å underminere både den hvite rase i sin alminnelighet og den europeiske kultur i særdeleshet, begynner å få øynene oppladt. Men det finnes da noen som ikke engang er istand til å lære av erfaringene. Således erklærer det evindelige DAGBLADET at «det er forferdende at en mann som Carl Joachim Hambro kan skrive slikt. Mer forferdende at han kan gjøre det enn mange andre». Så liten forstand kan faktisk en redaksjon ha!

TEGN EN ANDEL!

Vi ser gjerne at våre lesere er knyttet til bladet ikke bare som abonnenter eller løssalgskjøpere, men også som medeiere. Derfor er også avisen et andelsforetagende med vekslende andelskapital — det vil si at det nårsomhelst er anledning til å melde seg som andelstegner. Og hva mere er, prisen på en andel er satt så lavt som til KR. 100,— for at flest mulig skal få anledning til å være med.

Send noen linjer om saken med nøyaktig navn og adresse og overfør samtidig betalingen for de tegnede andeler til postgiro 164 50 (Folk og Land) eller postgiro 300 41 (Odd Melsom), begge adresse postboks 3214, Oslo. Andelsbrev vil så bli tilsendt straks styret har godkjent tegningen.

FOLK OG LANDS MINNEALBUM:

5.

Falt i øst i kampen for Europa

GOD OG BILLIG DESSERT!

Puffa kveite og ris i lufttett emballasje à 5 kg. — henholdsvis kr. 15,— og 22,50 pr. sekk.

HUSK: Alltid frisk og god til siste korn!

Fraktfritt fram til dei vanlege rutbåtepedisjoner i Bergen, men kjøpar må sjølv greida med den frakti som kjem på frå Bergen.

Forskottsbetaling. — Postgiro 770 28.

Litlebergen Havremølle,
Litlebergen.

SE HIT!

WÆRENDSBLADET, adress Red. Nils Rydstrøm Ormesberga MOHEDA/SVERIGE, har utkommit med 20-sidigt nr., som innehåller många värdefulla nationella artiklar. JA, så värdefulla att varje nationellt sinnad nordbo bör beställa tidningen. Sänd 1,60 sv. kr. tidningens adress Moheda och Ni erhåller tidningen omgående.

Daglig friske blomster

SYNNØVE LIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

TH. 44 22 30

FOLK OG LAND

UAVHÆNGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Jakten på dem som dømte

Påny får det norske folk servert et ferskt tilfelle av ekte nydemokratisk hykleri, idet klappjakten nå, etter initiativ av en formentlig jødisk lege i Tyskland — han oppgis å ha fått sitt materiale delvis fra Israel og delvis fra østsonen, — går lystig på Terbovens juridiske rådgiver i noen år, dr. Schiedermaier, som har dukket opp igjen som dommer i Bundesrepublikken, nærmere bestemt i Bayern. Det de norske aviser bebreider dr. Schiedermaier er det en norsk rett dømte ham til noe over 2 års fengsel for, nemlig å ha vært meddommer i en særdomstol som dømte redaktør Olaf Gjerløw.

Vi kan for egen del beherske vår begeistring både for de tyske særdomstoler under okkupasjonen i sin alminnelighet og for dr. Schiedermaier, som ingen venn var av Quisling og hans parti, i særdeleshet. Når det gjelder dette siste, er det tilstrekkelig å peke på hva han selv hevder, nemlig at han måtte reise fra Norge fordi Quisling klaget over ham. Men det kan vel på den annen side neppe være tvil om at særdomstolene i all sin hårdhet holdt seg innenfor folkerettens bestemmelser om retten og plikten til å opprettholde ro og orden i okkupert område. Og hva spesielt redaktør Gjerløw angår, så er det vel ingen som vil påstå at han ikke var en god motstandsmann og følgelig hjemfallen til straff ifølge folkeretten. At man etter å ha slept dr. Schiedermaier hitop som en storforbryter, som etter forhåndsskrålet å dømme nærmest burde vandre rett i den store gryte, for skams skyld måtte finne noe å belaste ham, slik at en iallfall dekket varetekten, er en annen side av saken.

Som sagt rører ikke dr. Schiedermaiers skjebne oss syndelig. Selvom han nå får sparken etter i årevis iherdig å ha fornektet det han engang stod for, så er det bedre folk enn han som har fått hardere skjebne av de nydemokratiske dommere etter at «rettsstaten var gjenopprettet» både i Tyskland og her.

Men det som spesielt interesserer oss i denne forbindelse er om en nå vil trekke konsekvensen av denne jakt som pågår i Tyskland på de jurister en mener har misbrukt dommerhvervet. For hva med de norske dommere som dømte over tredve tusen av sine landsmenn dels til lange fengselsstraffer og dels fra liv, ære og formue, stikk i strid med norsk rett og med folkerettens bestemmelser, slik de svenske folkerettslærde hevder?

For har dr. Schiedermaier forbrutt seg mot folkeretten ved å dømme den gjeve motstandsmann og oppvigler mot okkupasjonsmakten, hva så med den lange rekke av norske jurister, som ikledt dommerkappen dømte titusener bare for et partimedlemskap?

Vel vet vi at det er forskjell på kong Salomo og Jørgen Hattemaker, og vel har vi lest professor Castbergs dosering av seierherrenes både rett og folkerett, men vi skulle tro at flokken av våkne, ansvarsbevisste norske borgere som reagerer mot humbugen og hykleriet må få en kraftig tilvekst etter at jakten på tyske dommere nå er satt igang for alvor og den norske presse applauderer så livlig uten å ville ta konsekvensene.

Det er en selvfølge at tyske dommere som alle andre må stå til ansvar for forbrytelser de virkelig har begått, men det burde være like selvsagt at den samme regel må gjelde for de norske jurister som dømte i landssviksaker i dette land. For så sløve, og så dårlige jurister at de faktisk har vært i god tro, kan de vel neppe ha vært?

Ben Gurion og de merkede kameler

NATIONEN, det gjeve norske bondeblad, forteller at den israelske statsminister Ben Gurion før han dro på sin nordiske triumfferd hadde en «pussig sak» til behandling. Det pussige var at hans israelske undersåtter drev med smugling av kameler til fiendelandet Jordan og «nå hadde denne smugling fått et slikt omfang at man måtte gripe inn. Etter mange og lange rådslagninger ble man enige om at alle israelske kameler skal ha et bestemt klipp i øret, hebraiske bokstaver, slik at det lett kan konstateres hvilket land de tilhører».

Så nå kan det nok være noen og hver av de nordiske kamelene både blant politikere og i pressen som går rundt i frykt for å bli øremerket med hebraiske bokstaver.

Noe til forlag!

Det foreligger nå en høstliste fra Stabenfeldt forlag og vi skal si det boltrer seg i minner fra de «fornstora dar». Vi lurar bare på hvem i allverden det kan være som i det Herrens år 1962 fremdeles avtar bøker som disse: «Slaget om Nordkapp» (som ifølge forlagets angivelse ble vunnet av britene), «Jeg var Cicero» (om en storspion som stjal topphemmelige dokumenter fra de allierte), «Tyve år i ord og bilder» (en billedkavalkade fra 1933 til idag av en britisk journalist, og hvor Norge er blitt beåret med bl. a. et bilde av den bortrømte kongen), «Dom i Nürnberg» og «Til skafottet» (som oppgis å være romaner. Og så «spesielt beregnet på ungdom» (!) sender forlaget ut en bok av den berømmelige historiker William Shirer «Adolf Hitler og det tredje rike».

Hvem kan vel være konsulent i dette forlaget?

Troskap

I det tyske ungdomsblad «Der Trommler» klipper vi nedenstående linjer av dikteren Joseph Hiess. De kan sannelig ha bud til noen og hver:

«Es ist nicht schwer in guten Tagen,
das Fahmentuch voranzutragen,
der stolzen Reih.
Erst wenn im Sturm die Fetzen knattern,
der müde Haufen will zerflattern,
zeigt sich die Treu!»

Det er vel kanskje ikke nødvendig å oversette, men for sikkerhets skyld likevel: «Det er ikke vanskelig å bære fanen foran den stolte rekke i gode dager. Først når tøystupene smeller i stormen og den trette flokk blir trykket flat viser troskapen seg!»

HUSK

HJELPEORGANISASJONEN
FOR KRIGSSKADEDE

40 millioner tonn dynamitt!

Dette fikk jeg ikke inn i «Farmand»:

Se opp!

Pass på, dere som dyrker levestandard, vin, tobakk og skjønnne kvinner. Det foregår noe, det er vel ikke lurt å gjemme hodet og la det hele skure.

Det amerikanske press møtes av motpress fra øst. Kall det bolsjevisme, kommunisme eller asiatisk diktatur.

Sovjet har startet en manøver i nord med å sprengte førti millioner tonn dynamitt i en salve. De skal holde på en måned, så vi har vel mere i vente.

Djengis Khan og hans mongolerhorder det var ville, hardføre krigere på hester. Europa skalv den gang han banket på, men han hadde ikke fått atombomber å leke med.

Når en kultur har forspist og drukket seg fordervet, da dukker hordene, de sultne og magre alltid opp. Det var ikke bare Romerriket, det gjelder for alle, det gjelder for

MOT VOLD OG FASCISME

Det er pussig å se hvorledes alle disse iherdige forkjempere for fred og fordragelighet, alle

disse som så demonstrativt gir uttrykk for sin avsky for «nazistisk vold og brutalitet» glemmer sin smukke lære når det gjelder vold og overfall på egne motstandere.

I smukt og samlet kor gir hele den norske presse med DAGBLADET og FRIHETEN i spissen, alle disse herlige blomster på det nydemokratiske treet, uttrykk for sin begeistring over pøbeloverfallene i England på det nasjonalsosialistiske partis leir og overfallene på den gamle Sir Oswald Mosley, som blir slått i bakken av pøbel-svermer opphisset av jødiske organisasjoner. Og hånefulle faller ordene fra disse bekjempere av vold og brutalitet over disse «nazistiske voldsmennene» som ikke kjempet lenge nok mot den nydemokratiske overmakten.

I England foreslår de mest nydemokratiske at man naturligvis må beholde ytringsfriheten, men at man isteden bør søke å komme den tillivs ved å la den pøbel de hisser opp slippe til med knyttnever, kniver og skytevåpen uten at politiet griper inn.

Vi tror ikke de britiske medlemmer av det nasjonalsosialistiske parti har noe imot å få anledning til å ordne opp saken selv uten inngripen fra politiets side, men det kan ha sin interesse i denne forbindelse å nevne at da britiske arøeidere og ungdommer kom i slagsmål med noen av de niggerflokker som oversvømmer verdensbyen, så ble de hvite deltagere i slagsmålet — og bare de — belønnet med alvorlige fengselsstraffer.

oss. Det er ikke bare jeg som påstår det.

Dere ville ikke høre på en Eilert Bjerke, en Erling Winsnes, en Vidkun Quisling eller Fridtjof Nansen.

En Hitler vilde samle Europa. Nei, det ville dere ikke. Nå da Sovjet og USA er blitt overmektige, da vil dere samle restene, nå da Rest-Europa bare er randstater til Sovjet-Asia og gjennom Nato USA's framskutte baser.

Nå banker skjebnen på hos dere, hos De g.

Er testamentet skrevet, er boet oppgjort?

Dere som var med i jubelskriket over at Mussolini og Hitler ble styrtet og drept, dere som frydet dere over Quislings død.

«Kan kun om en ting i verden de enes,

Den, at hver storhet skal styrtes og stenes».

Statsmenn idag?

Smågutter. Bandehøvdinge for tenåringer.

Gå hjem og skam dere, dere som har hjulpet slike ansvarsløse knekter til makten.

Også vitenskapsmennene bør helst finne seg et rep, som i vitenskapelig ergjerrighet har gitt guttebander slike våpen ihende.

Grav et atomhull i haven, hamstre litt god mat, og håp det beste.

Efter oss kommer syndflooden, sa de alltid. Men den kan komme nå!

Den femogtyvende time er inne, timen da det var for sent.

OLA O. FURUSETH.

Hørt hos oberst Sundlo:

Oberst Konrad Sundlo fortalte forleden at han hadde hatt besøk av kaptein Peder Langlo, en tapper NS-mann, som under debatten om landssvikoppgjøret i Studentersamfundet i Trondheim pekte på at skipperen ikke først forlater skuten i farens stund. . . . Kaptein Langlo fortalte nu at da han var oppe til artium spurte den nuværende sjef for Forsvarsstaben, general løytnant Bjarne Øen: — Hvilken oppgave får vi i dag i fysikk. Langlo svarte med å forutsi en bestemt oppgave — som de fikk — og mente dermed å ha bidratt med råd og dåd til at vi nu har den utmerkede Øen til å føre oss militært — i fred . . .

Da Diesen var blitt utnevnt til Kommanderende Admiral av regjeringen Nygaardsvold kom han på sin reise sydover for å overta stillingen — innom på visitt hos oberst Sundlo i Narvik. Sundlo: — Hva mener De som fagmann er best — noen få store artilleriskip — eller mange små båter?

Disen: — Dette er Stortingets sak.

Sundlo: — Har De da ikke en mening som fagmann?

Disen: — Nei, Stortinget - - Potemkin.

NARVIK 1940

«BYEN MED KANONEN»

begge de stridende maktgrupper side og det allerede straks ved fiendtlighetenes begynnelse».

*

Om «Planlegging av nøytralitetssvern», sa jeg i samme skrivelse bl. a.:

«Ved planlegging av nøytralitetsvern under de nåværende forhold, må en regne med at Malmbolagets anlegg i Narvik, Ofotbanen og nøytralitetsvernet selv kan bli angrepet:

- 1) fra sjøen,
- 2) fra luften.

Ad 1 Angrep fra sjøen.

a) Angrepet kan tenkes utført ved u-båter i den hensikt å iverksette ødeleggelse ved malmbolagets anlegg og kaier, senke malmbåter og i det hele stanse malmutførslen for kortere eller lengere tid.

b) Eller angrepet kan tenkes utført med lette kryssere, hjelpekryssere etc., hvis hensikt er å landsette tropper og krigsmateriell for å besette området og derved sikre malmutførslen for kortere eller lengere tid.

Begge disse former for angrep må antas å skje plutselig, som et overfall, og kan tenkes utført umiddelbart i forbindelse med krigsutbruddet.

Hvorledes skal et angrep fra sjøen kunne avverges?

Forsvarssjefen i Narvik må for å kunne treffe sine disposisjoner og forberede nøytralitetsvernet ha nøyaktig rede på hvilke planer der foreligger for RAMSUND MARINESTASJON.

Det er klart at et angrep fra sjøen i første hånd må avverges fra RAMSUND.

Her kan formentlig en vesentlig del av fjorden sperres

effektivt ved et minebelte, og trafikken i den åpne del må kontrolleres av minefartøyer (gjerne skøyter).

Minefeltet må bevoktes og kunne bestrykes.

Med de midler som Regimentet alene rår over vil det være helt utelukket å kunne avverge noe angrep fra sjøen.

*

Som situasjonen utviklet seg utover høsten og vinteren 1939/40 likte jeg mindre og mindre uttrykkene «nøytralitetsvakt» og «nøytralitetsvern». Etter min oppfatning gav ikke disse benevelser det riktige bilde av den situasjon vårt land var oppe i. Under 17. februar 1940 skrev jeg derfor slik til divisjonen:

«Som regimentet sa tidligere i høst: Vi bør ikke innrette oss for nøytralitetsvakt, men for det sannsynligste: **K R I G!**»

III. Nedrivningsarbeidet som gjorde 1940 mulig

Som det vil sees har jeg med rene ord sagt fra at Narvik ikke ville kunne forsvares med de midler som stod til min disposisjon.

At tyskerne kunne besette byen så lettvidt den 9. april 1940 kom derfor ikke som noen overraskelse på meg, men vel på den norske nasjon, som hadde trodd på dette tøvet som forsvarsnihilister og fredsidealister hadde klart å banke inn i skallen på den lettroende Ola Nordmann.

«Vi behøver ikke noe forsvar», sa FOLKEFØRERNE.

«Ingen vil angripe en liten nasjon som NORGE».

«Vi får iallfall varsel i så god tid at vi kan bu oss til motstand», var også en av de påstandene de kom med.

Begivenhetene i 1940 viste at disse veiledere hadde vært falske profeter, og hva nå utenriksministeren angår, han som skulle varsle i så god tid at vi fikk tid til å ruste opp og gjøre alt klart til motstand . . . om ham skriver major LANGELAND i sin bok «DØMMER IKKE», side 17:

«Jeg skal nedenfor peke på at det fremsyn utenriksminister KOHT representerte satte ham i stand til å varsle faren og foreslo mobilisering 12 timer etterat tyske soldater var kommet iland i NORGE».

Så skriver majoren videre om hva regjeringen foretok seg 8. og 9. april 1940:

(Forts. side 8)

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

XXIX.

I et nakent rum med fire bord — i dette rum ble vitnene forhørt — står kommissær doktor Hora borte ved sentralfyringen. Man kunne meget heller holde ham for å være en sydlending enn sønn av en urgammel tsjekkisk bondefamilie. Håret hans er beksvart og glatt, øynene er mandelformet, lebene fulle og røde. Doktor Hora er den hårdeste mann i hele politipresidiet. Hos ham har enhver alltid prompte avlagt tilståelse, enhver arrestert har alltid bare sagt det som kommissær Hora ønsker han skal si.

Efter året 1918, da det lykkedes professor Masaryk å overbevise den amerikanske president Wilson om at det var ubetinget nødvendig å drive en kile — den tsjekkoslaviske republikk — inn mellom de to tysktalende stater, det slagne Tyskland og det nye, ubetydelige, livsudyktige Østerrike, og det utilfredse ribete Ungarn, hadde det tsjeko-

slovakiske innenriksdepartement nesten uavbrutt vært i hendene på det største tsjekkiske parti, agrarene. Derfor ble doktor Hora medlem av dette parti, gjorde uten vanskelighet karriere og drev det til slutt til å bli stedfortredende sjef for den politiske avdeling i politipresidiet i Prag. Så, i året 1939 ble Böhmen og Mähren forvandlet til et protektorat av Hitler og Slovakia fikk selvstendighet. Det ble en stor utrenskning i politipresidiet i Prag. Men doktor Hora forble rolig på sin post. Hans forhor av de tsjekkere som var arrestert av politiske grunner ble snart beryktede og det forekom flere ganger at de tsjekkiske politiske fanger bønnfalt om heller å bli overgitt til Gestapo. Det fantes ingen grusomhet som ikke doktor Hora hadde uteksperimentert på de arresterte. Ellers visste hele Prag at han også kunne være velvillig. Men velviljen hans

(Forts. side 6.)

B. Før 9. april:

Da det ikke ble til noe hverken med kystbatterier eller luftvern, fortsatte jeg å skrive til divisjonen, således under 17. mars 1937:

«NØYTRALITETSVERN FOR OFOTAVSNITTET OG NARVIK

(6. Div. 19/2 1937, jnr. 173/37 H.)

Innledende bemerkninger.

Under en europeisk krig vil den forserte malmutførsel som finner sted fra Narvik utvilsomt være av de faktorer som oppmerksomheten blir festet mot, og med den enorme betydning dette råstoff har for krigsindustrien, kan det lett tenkes at den ene part straks vil søke å stoppe malmutskipningen. Den annen part, som utvilsomt er oppmerksom på denne fare, og som også er på det rene med at Narvik i dag ligger så godt som forsvarsløst, kan under slike omstendigheter anse det for nødvendig å besette Narvik og besørge det forsvar som nordmennene øyensynlig ikke akter eller evner å gjennomføre.

Narvik kan på denne måte bli utsatt for angrep fra

Den forutseende utenriksledelse

Ne av den litteratur som førte frem til 9. april 1940. Blant annet ser man Arbeiderpartiets brukne gevær.

LÆRERAKSJONEN 1942

Av Norges Lærersambands leder Orvar Sæther

I april 1940 hadde Lærersambandet fylkesledermøte i Oslo. Tilstede var også ministerpresident Quisling og minister Skancke, som her sees sittende i forgrunnen sammen med Sæther

II.

Så ble da denne skjebnesvangre parole sendt. Ordlyden var følgende:

Til Norges Lærersamband,
Kristian Augustgt. 19, Oslo.

Jeg finner ikke å kunne medvirke til en oppdragelse av Norges ungdom etter de linjer som er satt opp for N.S.U.F.'s ungdomstjeneste, da dette strider mot min samvittighet. Da et medlemskap i Norges Lærersamband etter landslederens uttalelse blant annet pålegger meg forpliktelser til å medvirke til en slik oppdragelse, og det dessuten stiller andre krav som strider mot mine tilsetningsvilkår, finner jeg å burde meddele at jeg ikke kan betrakte meg som medlem av Norges Lærersamband».

Parolen skulle avskrives og legges i posten fredag den 20. februar.

Sammenligner man begge lovene og «mine uttalelser» til pressen, så ser man straks at parolen er det man idag kaller psykologisk krigføring. I gamle dager ville man kalle den **usann**.

«Kontakt» kan aldri bety «forpliktelse til å medvirke til oppdragelse».

Lektor Orheim sa at parolen var et påskudd for å få alle med, og Norum sier som før sitert: «at hans oppfatning på denne tid var at man måtte protestere mot Lærersambandet uten hensyn til den uttalelse som var kommet fra Sæther».

Parolemakerne ville ha krig, og ville føre den norske lærerstand inn i krigen mot Quisling uten hensyn til omkostningene. Og krigen var ikke rettet mot tyskerne. Det fremgår klart og tydelig av parolemakerens egen bok «Kirkenesferda».

Denne bok har en skilddring fra arrestasjonen av lærerne. På side 70, hvor det

fortelles om lærernes opphold på Jørstadmoen, står det:

«Hvilke interesser hadde tyskerne i denne saken, som for lærerne så ut til å være et rent norsk oppgjør mellom dem og den ulovlige norske regjering?» Og på side 86 står det: «Tolken på sin side forsøkte å lirke fram et klart svar på om tyskerne nå anser denne saken for noe som angår deres interesser. Etter mange forgjeves forsøk lyktes det endelig å få en av dem til å si: «Aber nein. Es ist ja eine ganz norwegische Sache» (Nei, det er en ren norsk sak).

Men da var det jo også ganske klart for lederne av angrepet på Lærersambandet at det hele var temmelig ufarlig.

Læreraksjonen foregikk mot Quisling og ikke mot tyskerne. Og den var beskyttet av Terboven.

Huhnhäuser sier som vitne i Wilhelmsen-saken: «Personlig er jeg overbevist om at han (Terboven) gjerne så at eksperimentet med Quisling strandet, så kunne han etterpå vise at Quisling ikke var egnet (Hvem var egnet i tyskernes øyne?. Min bemrk.) til å være ministerpresident i Norge, og så kunne tyskerne overta regimet i Norge.

Lærersambandets leder
Orvar Sæther

Det var jo Terbovens ønske fra begynnelsen».

Hvis læreraksjonen hadde lykkedes, så var altså det eneste lederne av læreraksjonen hadde oppnådd at regjeringen Quisling var blitt styrtet, og at Terboven hadde overtatt som Reichsstathalter und Gauleiter i Gau Norwegen.

Hvilken fordel hadde det vært for lærerne? Og var det motstand mot tyskerne?

Det er derfor fullstendig galt det som aktor i Wilhelmsensaken sier:

«Jeg er av den mening at lærernes protestaksjon den 20. februar var det kraftigste og finest innsiktede skudd som det norske folk skjød av mot tyskerne».

Er det et skudd mot tyskerne å fremme tyskeren Terbovens ønske?

Et barn må kunne forstå at hvis læreraksjonen hadde vært rettet mot tyskerne, så hadde lærerne fått en ganske annen behandling enn den de fikk.

Det er nok å minne om Telavåg.

Men læreraksjonen lyktes ikke. Og det var et meget stort hell for lærerne selv.

Arsaken til at den ikke lyktes var at det ikke var lærernes flertall, men minoritet som ville aksjonen.

Like før loven om Norges Lærersamband kom, ble jeg innkalt til Terboven og bedt om å komme med forslag til lov.

Jeg brukte «Lov at Noregs Lærarlag» som grunnlag og rettet litt på den der hvor det var nødvendig. Det viktigste her er at jeg foreslo frivillig medlemskap i Lærersambandet.

Lærerlaget hadde dengang så mange penger at vi uten kontingent kunne holde det gående flere år. — Til det kom at vi allerede hadde over 1000 frivillige medlemmer av lærerlaget, og hadde tillitsmenn i hver eneste kommune.

Men så hendte det noe underlig. Formannen i det gamle Noregs Lærarlag Erik Eide kom opp på mitt kontor i nærvær av min sekretær.

Han bad meg gå inn for tvunget medlemskap i Lærersambandet. Han begrunnet sitt ønske med at lærerne da kunne unnskyldes sitt medlemskap i Lærersambandet med at de var nødt til å stå der. Det ville lette lærerne i presset fra kolleger. For meg var det hele dengang en fullstendig gåte. Jeg hadde ikke hørt at tvunget medlemskap var på tale, og hvordan Eide kunne

(Forts. side 7.)

SOL OG SOMMER

SPANIA-BREV TIL «FOLK OG LAND»
FRA LEKTOR PH. BING

La Explanada, byens flotte strandpromenade

Herr redaktør!

Jeg har lenge tenkt på å sende Dem og bladets lesere en hilsen fra solens og varmens land, Spania. Men først i dag har jeg fått realisert tanken. Dette blir ikke noe «vitenskapelig» oppsett, men kort og godt noen spredte bemerkninger om livet og forholdene slik som jeg har lært dem å kjenne etter tre tidligere vinterbesøk og nå endelig et lengre fast opphold. Jeg bør kanskje straks opplyse at vedkommende dette sistnevnte, er det nærmere bestemt Alicante ved Middelhavets kyst det dreier seg om. Når valget falt på Alicante, så skyldes det at jeg etter å ha trålet den spanske Middelhavskysten fra nord til syd flere ganger, fant ut at det var den byen som for en nordboer som meg lå best an klimatisk sett, med dens varme og tørre klima.

Alicante er en middels stor by, har ca. 130.000 innbyggere, og er vakker og trivelig. Den har ikke så svært mange severdigheter — såsom museer, malerisamlinger, flotte kirker osv. — men den har til gjengjeld en Explanada (strandpromenade), som er helt storslagen, og en herlig badestrand (playa), som ligger i byens

utkant, altså med meget lett adkomst. I Barcelona og Malaga f. eks. er det besværligere å komme til badeplassene. Når man så til de to nevnte «goder» føyer byens hovedgate (La Rambla), har man det viktigste og mest sentrale, det som folk flest liker best og som lokker turister og andre tilbake hit år etter år. Spesielt er badestranden elsket — den heter Postiguets forresten — og mange skandinaver og folk nordfra bringer ofte så å si hele dagen der, og er på playaaen hver dag under sitt ferie- eller rekreasjonsopphold. Stranden går i en svak bue, er forholdsvis langstrakt og er dekket med fin, stenfri sand. Bunnen er pen og heller jevnt utover — ideell for f. eks. barn, eldre og lite svømmedyktige. Og så kan man bade her hele året rundt! Nå om dagen er det deilig i vannet med ca. 26-27 grader. Selv om dette ser mye for varmt ut for oss, så virker det kjølede likevel fordi luften er så het, — og så behøver man iallfall ikke grue for å gå uti. I fjor kunne man bade behagelig helt til midt i desember. Da ble vannet kjøligere, til ca. midt i mars, for så gradvis å stige i temperatur. I april

(Forts. side 7.)

Playa del Postiguets, Alicante's badestrand

Spaniabrev —

(Forts. fra s. 5)

er det fullt badeliv igjen. «Midtvinters» holder vannet ca. 13 grader — det blir jo litt kalt — men er solen god og varm, som den ofte er (oppe i henved 24 grader på stranden i solen), så er det ikke lenge før kroppen er varm og tørr igjen. Jeg selv har badet både til jul og til nyttår — uten å ta skade av det. På playaen er det lange rekker med velinnredede badehus, og på denne tiden massevis med store parasoller, som sammen med soltakene gir ly for solen, som jo av og til kan virke for sterkt. På spanjerne også altså, ikke bare på oss. Hele året er det en bar/restaurante der, hvor man kan få kjøpt forfriskninger, og nå på sommeren kjosker for aviser, for is og for leskedrikker. Alt er godt ordnet: med toaletter, med robåter som stadig ror utenfor for å passe på at ingen drukner, med vaktmenn (politi) som ser etter at alt går pent for seg og som tar seg av barn som er kommet bort fra foreldrene i svermen. Her må jeg innskytte at i juli og august er det yrende fullt, med tusener av badende fra inn- og utland. På vinteren er det få mennesker der, i det vesentlige utlendinger, og disse prater sammen og holder gjerne hverandre med godt selskap, føler seg liksom som en familie. De beste månedene for badelivet er i grunnen mai/juni eller september/oktober — ja, for turistbesøket i det hele tatt, for da er det ikke så veldig varmt og ikke så fullt med folk på hoteller, pensjonater etc. heller.

Jeg har oppholdt meg så vidt lenge med playaen, fordi den faktisk er det viktigste for oss nordboere, solhungrige som vi er. Der henter vi sunnhet og styrke i godt, salt vann og sol som virkelig varmer. For å komme tilbake til Explanadaen (strandpromenaden) så er den meget vakker, med flotte blomsteranlegg og masser med stolte palmetrær. De går i fire-dobbelte rekker. Omtrent midt på lengderetningen er det en mussikktribune, hvor det gis gratis-konsserter hele året rundt, — om vinteren hver søndag, om sommeren oftere. Brolegningen er et kapittel for seg selv og vel temmelig enestående. Den består av en masse små mosaikk-stykker av marmor i forskjellige farger og tar seg godt ut. Jeg tror jeg har lest et sted at det skal være noe over 6 400.000 stykker. Det har vært et imponerende arbeid å få det til! Jeg får også føye til at publikum får leid

gode sittestoler, og for en halv peseta (ca. 6 øre) kan sitte der hele formiddagen til klokken 3 (om ønskes) og nyte skjønnheten og det deilige klimaet.

Med hensyn til vakre blomsteranlegg, palmer etc. kan jeg fortelle at også ellers i byen — ikke bare på Explanadaen — kan man ha mye glede av disse: i avenyer og parker osv. I ingen annen by jeg har vært, blant annet også i Italia og Frankrike, har jeg sett en slik mengde med palmer som i Alicante. I en stor del av gatene står det lange rekker med palmer, ofte i flere rader. Og Europas største palmeskog finner vi i byen Elche, inne i landet, ca. to mil fra Alicante. De fleste turistene som kommer hit, tar seg da som regel en tur dit ut: for de vil da ikke være seg bekjent av ikke å ha besøkt Elche når de først er kommet til Alicante. Hele året kan vi se blomster her. I desember/mars naturligvis i litt mindre skala, mens mai er den flotteste blomstermåned. Ofte har jeg måttet stoppe opp i beundring og betrakte slyngrosene, som med store, fullt utsprungne velluktende blomster smyger seg langt oppover palmetrærnes stammer. Ja, dette er jamen noe for en natur elsker!

Alicante er forøvrig meget gammel. Byene ble grunnlagt for mer enn 2 400 år siden ved foten av det lille fjellet Benacantil. På toppen av dette — i 200 meters høyde — ligger den gamle romantiske borgen Santa Bárbara. Den blir nå restaurert av byen Alicante, og er vel verd et besøk — også på grunn av den flotte utsikten over byen, havet og omgivelsene ellers. En annen gammel borg fra eldre tid er San Fernando; denne er samtidig bypark. Bant andre severdigheter som Alicante har å by på, vil jeg nevne Domkirken San Nicolás, Santa Maria-kirken, et arkeologisk museum samt Rådhuset. Men som før nevnt, det er sjarmen med badestranden, det milde klimaet og det ypperlige plantelivet som hever byen til det den er i dag.

September 1962.

BING.

VÄRLSKULTURER

«Födas — blomstra — dö?»
(294 sid.)

Av ELOF ERIKSSON.

Levereras mot insändande av
Kr. 20:— i svensk valuta till

NATIONENS FÖRLAG
Fack, Stockholm 10.

Lærereraksjonen —

(Forts. fra side 5)

komme på en slik tanke var uforståelig. Ved å lese Wilhelmssensaken, forstår jeg det bedre. Tyskeren Huhnhauser sier her: «Det var altså 9/1 1942 og noen dager senere i midten av måneden fikk jeg i oppdrag å forelegge utkast til lærersambandslov. Det var en av dagene mellom 11. og den 16.

Rettsens formann: «Altså etter at Sæther hadde snakket med Terboven?»

Huhnhauser: «Ja. Vi hadde tre konferanser med Orvar Sæther, 11/1, 16/1 og 19/1. Det utkast som Orvar Sæther hadde forelagt, var helt umulig, man ville nemlig gjøre sambandet til en politisk organisasjon. Og jeg sa til ham, at det går vi aldri med på. Og så ble det bragt inn tre ting i loven». Det er det første punkt som her er vesentlig «— at lærerne måtte bli umiddelbart medlemmer, for da hadde de ingen plikt til å melde seg inn».

Huhnhauser betraktet altså mitt forslag om «frivillig medlemsskap» som politikk, og sitt eget forslag om «tvunget medlemsskap», som ikke politikk og som en letelse for lærerne.

Det er her en forunderlig overensstemmelse mellom Huhnhausers og formannen i Norges lærerlag overlærer Eides syn.

Efter Eides besøk hørte jeg intet fra Huhnhauser, og heller ikke fra Quisling før loven forelå.

Hvordan Quisling så på det tvungne medlemsskap vet jeg ikke.

Den 24. februar, før arrestasjonen av lærerne bad jeg overlærerne i Oslo om å komme til en konferanse på mitt kontor. Alle møtte uten én. Det viser ganske godt

overlærernes innstilling. Jeg forklarte dem at Lærersambandet ikke hadde noen fullmakt til å sende lærerne til tjeneste i N.S.U.F. Jeg spurte dem om de trodde jeg snakket sant. De svarte ja. Jeg spurte dem om de ikke kunne si dette til alle lærerne over hele Norge. De svarte at det var best jeg sa dette selv. Jeg svarte at det nytteløst jo ingen ting. Men hvis et samlet overlærerkollegium fra Oslo ville gi klart uttrykk for at det etter deres mening ikke var noen fare for at Lærersambandet ville sende lærerne på tjeneste i N.F.U.F., så ville det være av meget stor betydning.

De gav på forskjellig måte uttrykk for at de ikke ønsket å bryte en parole som allerede var gitt. Men at det var mange som var uenig i parolen er det ingen tvil om.

En kjent overlærer, Wikborg trakk sin protest mot Lærersambandet tilbake etter møtet. Men samme dag, litt senere kom han opp på kontoret og leverte en ny protest. Jeg oppfattet det som om han hadde vært utsatt for et veldig press. Så morsomt er det ikke å gjøre en så alvorlig beslutning. Mange lærere kom etter hvert opp på kontoret og leverte protest, samtidig som de erklærte seg som lojale medlemmer av Sambandet.

Flere av disse lærere fortalte at deres kolleger truet dem med at det skulle gå dem riktig ille når tyskerne tapte krigen, hvis de ikke protesterte mot Lærersambandet.

Når man tenker over alt det vonde som mange lærere har gjennomgått på grunn av denne parole, — ikke minst etter 1945 — og man

vet hvor fullstendig unyttig den var — også sett fra et såkalt «demokratisk» standpunkt, så har man lov til å si at det er utrolig at det fantes folk som ville påta seg et slikt ansvar; særlig når ikke arbeidsutvalget i lærerlaget var med.

Aksjonen fikk heller ingen god tilslutning.

Det var den gang ca. 12000 lektorer og lærere som var tilsluttet Lærersambandet. Omtrent halvparten protesterte ikke. Svært mange sendte inn betingede protester.

Alle protestene ble ordnet i mapper og etterlatt på Lærersambandets kontor. Der lå også innmeldelsene fra de såkalte Kirkeneslærere, og andre innmeldelser. Kontorene ble overtatt av Norges Lærerlag. Protestene burde altså finnes der, og interesserte må kunne henvende seg til formannen for å få det riktige tall.

Minister Skancke var en religiøs personlighet, og fiendtlig innstillet overfor okkupasjonsmakten. Den eneste «nazifisering» han foretok var å øke timetallet for religionsundervisningen i skolen. Personlig vet jeg ikke hva det menes med ordet «nazifisering».

Hverken Skancke eller jeg hadde tenkt å «nazifisere» de norske skoler, eller lærere.

Disse folkene som uavlatelig trekker frem lærereraksjonen i kringkasting, i aviser, i tidsskrifter o.s.v., og snakker om lidelser, om «nazifisering» om helt mot o.s.v., gjør lærerne en stor bjørnetjeneste.

Det var tusenvis av lærere som slett ikke var enig i aksjonen, og som bare deltok fordi de var presset til det.

Og aksjonen var slett ikke rettet mot tyskerne. Lederne sier jo det selv.

Og aksjonen var ikke ledet av de «folkevalgte» lederne i det gamle Norges Lærerlag.

Det var ikke sendt ut noen parole fra regjeringkretser i London.

Parolen mot Norges Lærersamband var laget av personer uten noe mandat.

Overlærer Haug sier dette i Wilhelmssensaken:

Forsvareren: Heller ikke hadde man noen offisiell godkjenning eller velsignelse på foretagendet?

Haug: «Nei, det hadde man ikke. Jeg oppfatter da spørsmålet derhen at man skulle fått offisiell godkjenning fra den norske regjering».

Det beste for parolemakerne ville derfor være at det ble stille om Norges Lærersamband i Kringkastingen og ellers.

ORVAR SÆTHER.

Det var en gang - -

Et karakteristisk bilde fra okkupasjonstiden: Quislings hird marsjerer. Det var ikke bare urostiftere som mislikte denne organisasjonen, også tyskerne så på den med mistro som en norsk maktfaktor

